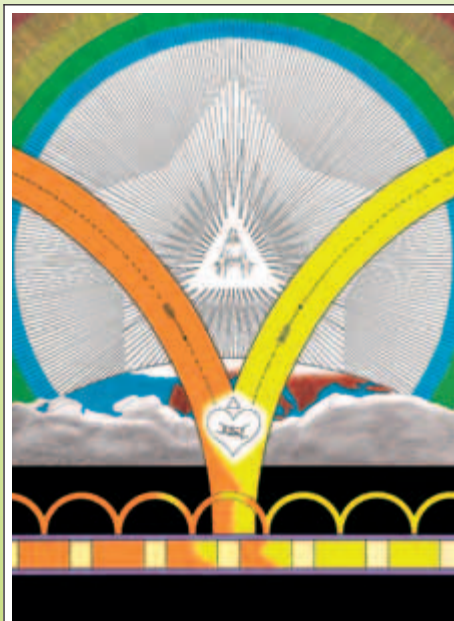

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS
HET DERDE TESTAMENT

HOOGINTELLECTUALITEIT
EN
LAAG INTELLECTUALITEIT

WAAROM KWAM HET OUDE TESTAMENT?

HET SYMBOOL OP DE VOORKANT

Het symbool op de voorkant – “de volmaakte mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis” (Gen. 1:26) - toont ons het volmaakte gedrag of “het toekeren van de linkerwang, als we op de andere geslagen worden” (Matth. 5:39).

Onderaan op het symbool wordt de ontwikkeling van het dier (oranje) naar de volmaakte mens (geel) getoond. De rechthoekige, oranje gebieden symboliseren onze fysieke aardse levens van geboorte tot dood. De daartussen gelegen kleinere, witgele gebieden tonen dat we ons tussen de fysieke aardse levens in in de geestelijke werelden bevinden. Na ieder verblijf in deze geestelijke werelden begint een nieuw aards leven, gebaseerd op de eigenschappen en aanleggen die we tijdens de voorafgegane aardse levens ontwikkeld hebben. De oranje en gele bogen laten zien dat ons lot een resultaat van ons eigen denken en handelen in onze voorafgegane en ons huidige aardse leven is.

De grote oranjekleurige boog die van links naar rechts naar het midden loopt, symboliseert een onaangename of zogenoemde ‘slechte’ handeling die tegenover iemand begaan wordt. Deze handeling wordt met vriendelijkheid en begrip beantwoord, wat hier met het hart en de gele boog gesymboliseerd wordt. Het symbool toont zodoende de gehele inwijding van de volmaakte mens in het lots- en levensmysterie, zijn inzicht in het eeuwige leven, in de ontwikkeling en de wet van het lot: “Wat je zaait, zal je oogsten” (Gal. 6:7).

Door deze eeuwige wet leren we allemaal tussen goed en kwaad te onderscheiden. We worden volmaakt en worden “de ware mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis”. Voor een uitgebreidere verklaring zie *Het Eeuwige Wereldbeeld 2*, symbool nr. 23.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift KOSMOS wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren.

Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: HET DERDE TESTAMENT. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is.

Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtereeksen wil leren begrijpen.

HOOGINTELLECTUALITEIT EN LAAGINTELLECTUALITEIT

Hoofdstuk 1

Het belangrijkste in de structuur van het levende wezen

Het belangrijkste in de structuur van elk levend wezen is zijn bewustzijn of psyche. De psyche is het fundament van zijn totale manifestatie of gedrag. De huidige capaciteit van de psyche is afhankelijk van de ervaringen die het betreffende wezen al op het gebied van lijden en welbevinden, van abnormaliteit en normaliteit en van haat en liefde, opgedaan heeft. Deze capaciteit bepaalt zijn plaats en lot in de grote kosmische spiraalkringloop waarin alle levende wezens zich bevinden.

Hoofdstuk 2

'Levende' en 'dode' materie

Zoals ik in mijn hoofdwerk *Livets Bog* verklaard heb, bestaat zo'n kosmische spiraalkringloop uit zes verschillende mentale rijken of belevingsferen. De eerste sfeer noemt de aardse mens het mineralenrijk, zonder echt te weten wat dit begrip inhoudt. Dit mineralenrijk wordt ook als 'levenloos' beschouwd, omdat het, zuiver oppervlakkig gezien, slechts als stof of materie voorkomt. Het lijkt tegengesteld te zijn aan de plantaardige en dierlijke materie, die hij allang als 'levend' wist te identificeren. Het is echter een grote vergissing om te geloven dat de minerale materie 'dode' materie is. De diepste analyse van de minerale materie laat

immers zien dat zij evenals alle andere materie beweging vertoont. Omdat 'beweging', iets waarop we dadelijk zullen terugkomen, het belangrijkste kenmerk van leven is, aangezien beweging in haar diepste analyse onmogelijk kan plaatsvinden zonder dat een 'levend Iets' er de schepper van is, zal een 'levend Iets' dus ook de oorsprong van de minerale materie zijn. Omdat dit 'levende Iets' zich in de minerale materie echter lang niet zo duidelijk kenbaar maakt als in de plantaardige en dierlijke materie, die letterlijk tot organismen of werktuigen voor levensmanifestatie gecombineerd is en daarom als 'levend' beschouwd wordt, is de minerale materie nagenoeg als 'levenloos' te beschouwen.

Hoofdstuk 3

De materie als voor Ikken opgebouwde organismen

Zowel de plantaardige als dierlijke materie is in speciale, doelmatige combinaties geordend. Deze combinaties kennen we als respectievelijk plantenorganismen en dierenorganismen, die ieder op zichzelf weer door een 'onzichtbaar Iets' gestuurd of geleid worden. Dit Iets noemen we het Ik. De plantaardige en dierlijke materie komt, zoals gezegd, uitsluitend voor in de vorm van organismen. Omdat ieder organisme opgebouwd is als een werktuig - waarmee een Ik zich voor andere Ikken of levende wezens kan manifesteren of zich aan hen kan kenbaar

maken, en het Ik met zijn organisme de manifestatie of kenbaarmaking van andere levende wezens kan beleven - kunnen we hierdoor gemakkelijk als feit vaststellen dat de plantaardige en dierlijke materie een openbaring van een 'levend Iets' is.

Hoofdstuk 4

Er bestaat geen absolute dood

Minerale materie is niet net zoals de plantaardige en dierlijke materie gecombineerd tot aparte of individuele organismen, die elk door iets levends gestuurd worden, maar bestaat uit schijnbaar levenloze, toevallige hoeveelheden en verschijningsvormen. Daardoor kunnen we in deze materie geen samengestelde, zelfstandige organismen zien waarmee een levend Iets zich openbaart en de openbaringen of manifestaties van anderen beleeft. Daarom is deze materie, zoals gezegd, schijnbaar 'levenloos'. Deze opvatting is echter je reinste illusie. Hoewel de minerale materie niet is opgebouwd in de vorm van organismen, die feitelijk aantonen dat ze door Iets levends geleid of gestuurd worden, kunnen we er toch niet omheen dat er geen absoluut totale doodse stilte of onbeweeglijkheid in alle verschillende minerale materiemassa's of hoeveelheden stof voorkomt. We zien onder andere een verandering in toestand die we kennen als kristallisatie, nog afgezien van alle overige bewegingssoorten die in de minerale atoom- of elektronenmanifes-

taties voorkomen, ook al zijn deze niet zichtbaar voor het fysieke gezichtsvermogen. Hoewel de meest vaste of verdichte verschijningsvormen van de natuur duizenden jaren lang onveranderlijk kunnen lijken, kunnen ze toch niet eeuwig onveranderlijk blijven. Het zijn namelijk tijds- en ruimtedimensionale vormen, wat wil zeggen dat ze aan begin en einde onderworpen zijn. Alles wat geschapen is, alles wat begonnen is, kan absoluut niet stilstaan of onveranderlijk zijn. Het is onvermijdelijk op weg naar het einde van zijn huidige verschijningsvorm, om over te gaan in nieuwe vormen, die ook weer tijds- en ruimtedimensionaal zijn enz. Maar als materie of stof hetzelfde is als beweging, ook al is zij nog zo verdicht of vast, dan blijkt hier voor de ontwikkelde kosmische waarnemer uit dat materie de uiting van Iets levends is. Want beweging is, zoals vermeld, in haar kosmische analyse het belangrijkste kenmerk van leven. Hoe zou de schepper van beweging iets absoluut doods, iets wat absoluut levenloos of-
tewel voor honderd procent stilte of onbeweeglijkheid is, kunnen zijn? Hoe kan de dood iets anders dan juist deze honderd procent absolute stilte of onbeweeglijkheid zijn? Als de materie niet identiek met deze toestand is, kan zij niet identiek met de dood zijn. Iets wat beweging vertoont, is een openbaring van leven en kan daarom onmogelijk een openbaring van de dood zijn. Een ding kan onmogelijk het tegenovergestelde van zichzelf zijn. Als alle materie levend is, kan de dood niet bestaan.

Hoofdstuk 5

Iedere beweging is een onmiskenbaar kenmerk van het leven

We kunnen hier niet op de speciale analyses van de hiervoor besproken problematiek ingaan. We willen alleen maar met behulp van deze korte, geconcentreerde schets voor de lezer aantonen dat beweging uitsluitend het kenmerk van het leven kan zijn, ongeacht of het de rit van een trein over het continent, de branding van de zee op de klippen of de erosie van een rotsblok dan wel het vallen van een regendruppel betreft. Het maakt niet uit of het gaat om de beweging van een gigantisch melkwegstelsel door de oneindige ruimte of om het geruisloze, langzame zweven van een bijna onzichtbaar stofje in onze kamer, het is zonder uitzondering het absolute kenmerk van het leven en niet van de dood. De dood heeft op die manier gezien geen kenmerk, want hij bestaat absoluut niet en iets wat niet bestaat kan onmogelijk kenmerken hebben. Alles in het heelal is beweging en openbaart daarmee 'Iets wat leeft', en dit levende Iets beleven we iedere dag als ons eigen 'Ik' of 'Zelf'.

Hoofdstuk 6

Het Ik en de materie

Door middel van het organisme heeft ons Ik of diepste Zelf het vermogen om zich aan zijn omgeving kenbaar te maken of te openbaren, en het kan

door dit organisme de openbaringen of manifestaties van zijn omgeving beleven. Dit alles is echter alleen maar mogelijk omdat dit Iets of ons Ik in staat is om beweging te scheppen. Met ons vermogen om beweging te kunnen manifesteren kunnen we dus scheppen.

Maar wat wil dat eigenlijk zeggen: 'scheppen'? Scheppen is hetzelfde als het dirigeren of sturen van beweging. Beweging dirigeren is weer hetzelfde als verandering of omvorming scheppen. De beleving van ons dagelijkse leven bestaat dus in werkelijkheid uit het dirigeren van beweging en daarmee uit het teweegbrengen van omvorming. Aangezien ons Ik voorzien is van een groot fysiek, psychisch, organisch gebied dat we als het begrip waarnemingsvermogen kennen, zal ons jongleren met beweging slechts binnen een zeer bescheiden gebied beleefd of gevoeld worden als een jongleren met beweging. Het wordt daarentegen binnen een zeer groot gebied ervaren als het voortbrengen of scheppen van dingen. Deze dingen noemen we daarom geschapen dingen, en ze omvatten alles wat we hebben kunnen scheppen of voortbrengen. Ze omvatten zaken zoals huizen, machines, transportmiddelen, werktuigen, kledingstukken en voedingswaren. We zijn het niet gewend om deze verschijnselen of dingen als bewegingscombinaties te beschouwen, want zo doen ze zich niet aan onze zintuigen voor. In werkelijkheid zijn het echter allemaal bewegingscombinaties. De verschillende materialen waaruit ze opgebouwd zijn, vertegenwoordigen stuk voor stuk een speciale bewegings-

soort. Deze bewegingssoorten noemen we 'stof' of 'materie', omdat ze zich zo aan onze zintuigen voordoen. Het doet er niet toe of het materiaal steen, staal, ijzer, koper, kalk, verf, glas, porselein of plastic is, ja, het doet er absoluut niet toe welk materiaal er bij een schepping ook maar gebruikt is. Kosmisch gezien kan het immers alleen maar de een of andere bewegingssoort zijn. Dat deze materialen niettemin als stof of materie en niet als beweging beleefd worden, komt omdat de bewegingssoorten in deze materialen zo microscopisch klein en dermate verdicht zijn, dat ze voor ons zintuigstelsel helemaal met elkaar versmelten. Daardoor kan het deze bewegingen niet voor ons registreren, zoals wel het geval is met de veel grotere bewegingssoorten, bijvoorbeeld de beweging van een auto over een landweg of het slingeren van een pendule in een klok of onze beweging van armen en benen, of ons spreken en gedrag. Onze zintuigen zijn dus zo gebouwd dat ze alleen bewegingen van een bepaalde grootte en snelheid kunnen registreren. Als een beweging deze grootte en snelheid echter overschrijdt, kunnen onze zintuigen haar niet rechtstreeks registreren. Ze kunnen daarom niet al die microscopische bewegingssoorten waaruit de materie of stof bestaat, voor ons registreren. Omdat deze bewegingssoorten zo onnoemelijk verdicht zijn, kunnen onze zintuigen ze alleen maar als een meer of minder vaste massa registreren. Deze verschillende vormen van vaste massa noemen we 'stof' of 'materie'.

Hoofdstuk 7

Hoe onze levensbeleving tot stand komt

De psychisch, organische structuur, die ons Ik in staat stelt om te jongleren met bewegingssoorten die in de vorm van min of meer vaste stoffen voorkomen, is hetzelfde als ons bewustzijn. Door waarneming van de geschapen dingen ontstaan er gedachten in ons bewustzijn. Dankzij ons bewustzijn en onze manifestatielichamen kunnen we deze gedachten dan weer in fysieke of geestelijke soorten materie manifesteren. Door middel van ons bewustzijn, dat in werkelijkheid hetzelfde is als onze ziel, komt onze levensbeleving dus tot stand. Op grond van deze beleving zijn we dan weer in staat om onze gedachten, wensen en verlangens en ook de bevrediging ervan in de geestelijke en fysieke materie te scheppen of te manifesteren. Op die wijze kunnen we - als heer van de materie of stof - ons eeuwige bestaan 'achter' de materie of stof aan onze omgeving of medewerkers kenbaar maken.

Hoofdstuk 8

De verschillende soorten levende wezens

Alle levende wezens vertegenwoordigen onder andere een Ik of hoogste Zelf. Dit Zelf bezit een bewustzijn of ziel waarmee het niet alleen dingen kan beleven en scheppen maar ook een

specifiek gedrag tegenover zijn mede-wezens en omgeving kan manifesteren. We weten allemaal dat het scheppingsvermogen en het hiermee voortgebrachte gedrag tegenover de mede-wezens uiterst verschillend is, zelfs zo verschillend dat de wezens hierdoor in speciale mentale en lichamelijke groepen ingedeeld kunnen worden. Deze groepen van levensvormen kennen we als planten, dieren en mensen. We kennen ze aan de hand van de manifestatievormen waarin ze op het fysieke bestaansvlak verschijnen. De plantwezens verschijnen met plantaardige organismen en de dieren en mensen met dierlijke organismen. We zien dat deze groepen levende wezens, zoals eerder vermeld, speciale gedeelten van de grote kosmische spiraalkringloop vormen. Het gebied van de plantwezens noemen we het plantenrijk, dat van de dieren het dierenrijk, en het leefgebied van de volschapen of geheel volmaakte mensen wordt het ware mensenrijk genoemd. Als we naar de psyche van deze wezens kijken, dan zien we dat deze zich ontwikkelt. De plantwezens ontwikkelen zich tot dieren en deze ontwikkelen zich weer tot de geheel volmaakte mens 'naar Gods beeld, als zijn gelijkenis' (Gen. 1:28).

Hoofdstuk 9

Het zaligheidsrijk en zijn bewoners

De aardse mensen hebben het hiervoor genoemde hoge ontwikkelingsstadium nog niet bereikt. Door al hun onvol-

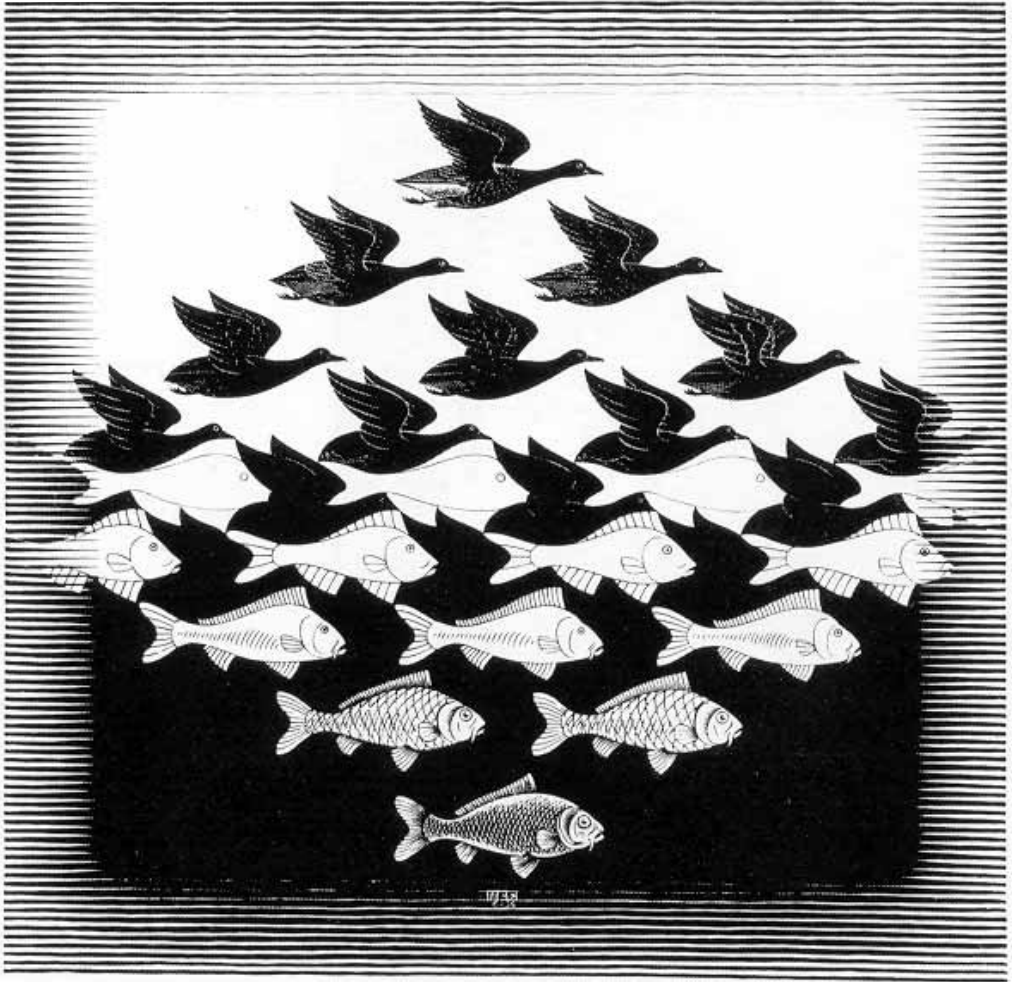
maakte manifestaties en de hierdoor voortgebrachte lijdenservaringen zullen ze zich echter met absolute zekerheid tot dit volmaakte stadium ontwikkelen. Het zogenoemde mineralenrijk gaat aan het plantenrijk vooraf. Het mineralenrijk verschijnt echter niet in de vorm van organismen op het fysieke bestaansvlak, wat met het planten-, dieren- en mensenrijk wel het geval is. Het levende Iets oftewel Ik achter de planten- en dierenorganismen, is in het mineralenrijk, voor wat de fysieke ontwikkeling van zijn organisme betreft, nog niet zover gevorderd dat het een zelfstandig fysiek organisme of lichaam gekregen heeft waarmee het beleven en scheppen kan. Dit Ik of levende wezen heeft daarom nog helemaal geen wakker dagbewustzijn op het fysieke vlak. Het bezit daarentegen op het geestelijke vlak wel wakker dagbewustzijn in zijn eigen herinneringsgebied, waarin alle herinneringen aan zijn tocht door de kosmische spiraalkringloop - met andere woorden de herinneringen aan de aan het zaligheidsrijk voorafgaande rijken van deze spiraalkringloop - zijn opgeslagen. Gedurende de tijd dat het wezen in het zaligheidsrijk is, manifesteert noch beleeft het iets bewust op het fysieke vlak, en evenmin op het (uiterlijke) geestelijke vlak. Het leeft hier helemaal 'opgesloten' in zijn eigen herinneringen. Zijn bewustzijn is dus helemaal naar binnen gericht. De beleving van zijn herinneringen of van zijn vroegere bestaan in de voorafgaande rijken van de spiraalkringloop, neemt hier voor hem de vorm aan van een beleving van de hoogste vreugde

of zaligheid. Daarom heb ik deze bijzondere toestand van de wezens het zaligheidsrijk genoemd. Het is een overgangstoestand of overgangsstadium in de tocht van het wezen van de ene kosmische kringloop naar de andere. Juist vanuit dit stadium of gebied van de spiraalkringloop moet het Ik of het 'levende Iets' van het wezen in de fysieke materie incarneren. Maar ook al zijn de wezens in dit stadium nog niet in staat om fysieke organismen te scheppen, toch gaan er wel bepaalde beginnende, scheppende energieën van hen uit naar het fysieke vlak. Deze energieën veroorzaken de beweging in de minerale materie en worden zichtbaar als de verschillende kristallisaties van dit rijk. In deze kristallisaties kunnen we de beginfase van de manifestatie van de principes en wetten zien die later in de structuur en scheppingen van het plantenrijk tot fundamentele manifestatie komen.

Hoofdstuk 10

Van 'plant' naar 'dier'

In de plantaardige materie kunnen de Ikken dan langzamerhand, ieder op zichzelf, beginnen aan de opbouw van hun eigen zelfstandige organisme. Daarmee kunnen ze een eerste, zwakke gewaarwording van wakker dagbewustzijn op het fysieke bestaansvlak verkrijgen. Deze allereerste gewaarwording van een uiterlijke wereld door het wezen is wat we vermoeden noemen. Het plantwezen kan licht en

M.C. Escher, Lucht en water, houtsnede, 1938

warmte ‘vermoeden’, en ook duisternis en koude. Door een duizenden jaren lange beïnvloeding ontwikkelt het vermoedensvermogen van de plant zich verder. Hier begint ook de ontwikkeling van de organen die het wezen als dier in zijn toekomstige dierlijke bestaan zal gebruiken. Het wezen wordt een vleesetende plant en zijn organismestructuur wordt zodanig aangepast dat het zelf zijn prooi kan vangen. Deze ontwikkeling van dierlijke begaafd-

heid leidt het wezen verder de kringloop in en ten slotte wordt het een dier. Zijn zintuigen ontwikkelen zich nu in sterk toenemende mate. Nu kan het de fysieke wereld waarin het leeft niet alleen ‘vermoeden’, maar kan het zien, horen, ruiken, proeven, voelen, lopen en zich al naar wens vrij bewegen. Het bezit echter nog geen hogere bewustzijnsvermogens, dat wil zeggen intellectualiteit en liefde. Het is nog min of meer een levensvoorwaarde voor dit

wezen dat het moet doden om te leven. Zijn voedsel bestaat uit de organismen van andere levende wezens. Dit harde bestaan scherpt zijn zintuigen, ook al wordt het nog voor een groot deel door zijn instinct, dat wil zeggen door een soort onbewust automatisme, geleid en gestuurd.

Hoofdstuk 11

In de hoogste werelden van de spiraal zijn de wezens dubbelpolig

Als gevolg van zijn zuiver dierlijke natuur bereikt het wezen een stadium waarin zijn psyche een bijzondere verandering of omvorming ondergaat. Het verandert nu heel langzaam van een seksueel eenpolig wezen in een seksueel dubbelpolig wezen. We moeten hier begrijpen dat de wezens uitsluitend door de twee grote psychische hoofdorganen - die we als de twee seksuele polen kennen - door de verschillende rijken of sferen van de spiraalkringloop worden geleid. Deze polen geven uitdrukking aan het mannelijke en vrouwelijke principe. In het zaligheidsrijk en de overige hoogste rijken van de voorafgaande spiraalkringloop was het wezen dubbelpolig, dat wil zeggen dat de mannelijke pool en de vrouwelijke pool in het wezen met elkaar in evenwicht waren. Daarom was het wezen in deze rijken noch een 'mannelijk' wezen noch een 'vrouwelijk' wezen, maar was het de geheel volmaakte mens 'naar Gods beeld', waarop we zo dadelijk terug zullen komen.

Hoofdstuk 12

De schepping of geboorte van Eva

Nadat het wezen op zijn tocht door de kosmische spiraalkringloop het zaligheidsrijk verlaten heeft en het plantenrijk binnengegaan is, gebeurt er met het wezen wat in de bijbel 'de schepping van Eva' (Gen. 2:21-24) genoemd wordt. Dit bijbelse verhaal is een symbolische vertelling over het wezen dat van een tweepolig wezen tot een eenpolig wezen omgevormd wordt. Als er gezegd wordt dat God 'Adam in een diepe slaap liet vallen' (Gen. 2:21), geeft dit eigenlijk de plantaardige toestand van het wezen weer, waarin zijn wakere dagbewustzijn op het fysieke vlak enkel het vermogen om te kunnen 'vermoeden' omvat. Op het fysieke vlak is dit wezen daarom hoofdzakelijk een slapend wezen. De bijbel vertelt verder dat God tijdens deze slaap een rib uit Adam nam en daar Eva uit schiep. Het feit dat God een rib uit Adam nam, betekent alleen maar dat er zich in Adam, dat wil zeggen zijn psyche en fysieke orgaanstructuur, een inwendig proces voltrok. Adam werd een eenpolig wezen. We moeten dus begrijpen dat Adam de naam of aanduiding is voor de wezens die het zaligheidsrijk verlaten en het plantenrijk binnengaan. Adam is dus niet de naam van maar één individu. Het is daarentegen de aanduiding voor een specifiek dubbelpolige toestand, waarin alle levende wezens zich in het genoemde gedeelte van hun tocht door de spiraalkringloop bevinden. Door deze omvorming van

dubbelpoligheid tot eenpoligheid was ‘Adam’ echter geen ‘Adam’ meer. Hij was niet langer het wezen dat hij vóór die omvorming was. Bij sommige ‘adamwezens’ stagneerde de vrouwelijke pool, waardoor de mannelijke pool de leiding van het bewustzijn of van de psyche van het wezen overnam. Dit werden mannelijke wezens. Bij andere ‘adamwezens’ stagneerde de mannelijke pool, waardoor de vrouwelijke pool de leiding overnam en haar stempel op het bewustzijn of de psyche van het wezen drukte. Dit werden dus vrouwelijke wezens. De begrippen ‘Adam’ en ‘Eva’ zijn daarom, in hun kosmische analyse, in werkelijkheid niet de aanduiding voor respectievelijk de man en de vrouw, zoals deze begrippen tegenwoordig opgevat worden. Het begrip Adam geeft in absolute zin de dubbelpoligheid aan en het begrip Eva de eenpoligheid.

Hoofdstuk 13

De dood van Eva

Deze eenpoligheid begint in het plantenrijk, culmineert in de dierlijke paringsdrift en komt dan in zuivere vorm voor. In een bepaald stadium van de kringloop begint de ‘dood van Eva’. De latente of tegenovergestelde pool in het mannelijke wezen en in het vrouwelijke wezen gaat dan weer in toenemende mate een rol spelen. Hierna wordt het dier een mens. Het eenpolige wezen verandert geleidelijk aan weer in een dubbelpolig wezen. De onvol-

maakte aardse mens bevindt zich juist in het betreffende gedeelte van de kosmische spiraalkringloop.

Hoofdstuk 14

De contrastprincipes ‘licht’ en ‘duisternis’

Dat de wezens deze poolverandering in iedere kosmische spiraalkringloop moeten meemaken, komt omdat er zonder deze verandering geen enkele vorm van levensbeleving geschapen zou kunnen worden. Het beleven van het leven kan namelijk uitsluitend plaatsvinden door de beleving van contrasten. De uitersten van de contrasten waardoor het beleven van het leven mogelijk is, zijn de algehele duisternis en het algehele licht in zowel fysiek als mentaal opzicht. Zowel in het algehele licht als in de algehele duisternis is waarneming evenwel onmogelijk. Daarom zijn deze twee uitersten de grens voor alle waarneming. Omdat de wezens dankzij de kosmische spiraalkringloop tot eenpolige wezens omgevormd worden, zijn ze voorbestemd tot het manifesteren en beleven van de culminatie van duisternis. Deze duisternis is dus een toestand waarin de wezens de levenswet oftewel het gebod om ‘God boven alle dingen en hun naaste als zichzelf lief te hebben’ (naar Lev. 19:18 en Matth. 22:37-40), onmogelijk kunnen naleven, en ook op alle andere gebieden zijn ze onwetend voor wat het kosmisch volmaakte scheppen betreft. De onvolmaakte scheppingen

of manifestaties veroorzaken natuurlijk moeilijkheden en lijden voor hun schepper, dat wil zeggen dat ze hem een ‘ongelukkig lot’ bezorgen. Hierdoor brengen de manifestaties van de wezens, gedurende de tijd dat ze in de spiraalkringloop in de eenpolige toestand verkeren, min of meer een hel of godenschemering teweeg. Met name in deze periode kennen de vervolgingen en het verminken van elkaar, alsmede het vergieten van elkaars bloed en de oorlogen tussen de wezens bijna geen grenzen. Dit alles gebeurt echter net zo goed tussen de staten als tussen de individuele mensen. Bestaat er iets ergers dan de inquisitie en martel- en gaskamers, en wat is erger dan geradbraakt, op de brandstapel verbrand of gekruisigd te worden? Bestaan er werkelijk vormen van lijden of wraaknemingen die de mensen te gruwelijk en geraffineerd gevonden hebben om tegen hun vijanden te gebruiken?

Hoofdstuk 15

*De schepper die niet volmaakt schep-
pen kan*

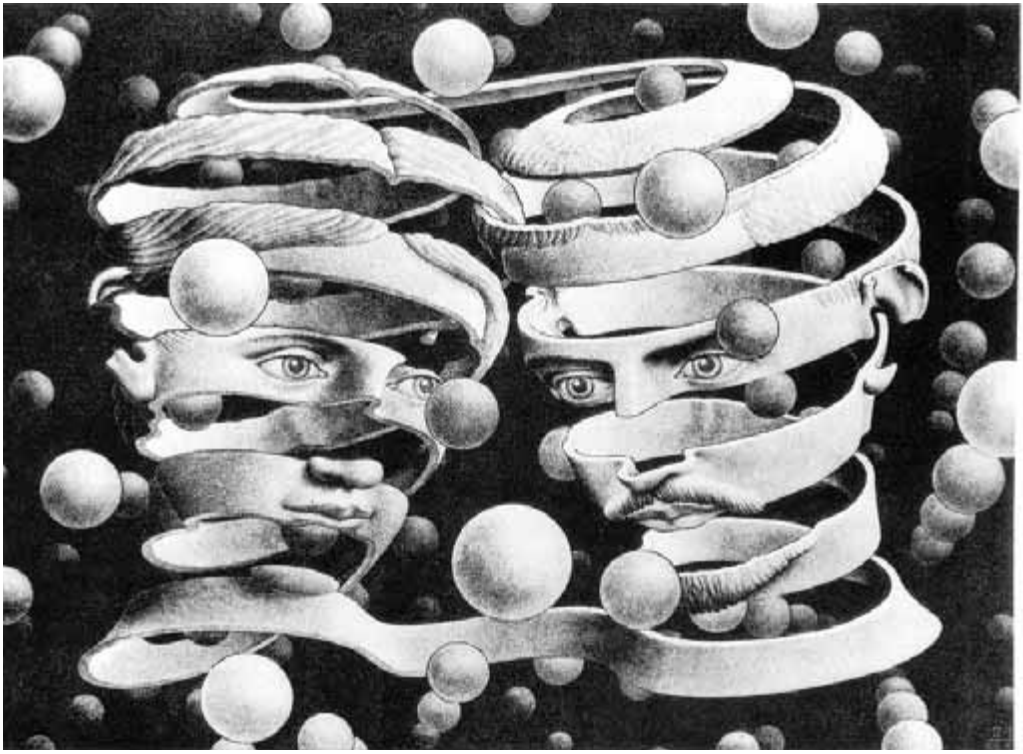
Het is echter niet alleen in het gedrag dat de onwetendheid of een gebrekkige naleving van de levenswet lijden veroorzaakt. Onwetendheid scheidt ook grote moeilijkheden en diep lijden als het wezen gewoon met de fysieke materie scheidt. Iedere schepping in de materie moet logisch zijn om volmaakt te kunnen zijn. Dat geldt zowel voor zijn artistieke, wetenschappelijke

en religieuze scheppingen als voor de verzorging van zijn organisme. In die gevallen waarbij in een schepping of product, en dit geldt ook voor iemands voeding, de logica niet volledig wordt nagekomen, kan deze schepping of dit product nooit volmaakt zijn. En de schepper die niet volmaakt kan scheppen, zal vroeg of laat ingehaald worden door anderen, van wie de scheppingen logischer zijn. Hij zal zijn positie en autoriteit als expert op zijn gebied verliezen. Het fysieke bestaansvlak kent dus vele wetten die nageleefd moeten worden, wil het leven op dit vlak gelukkig kunnen zijn. Juist dit zijn de mensen door al hun lijden hier op aarde aan het leren.

Hoofdstuk 16

*De ‘paringsdrift’, ‘verliefdheid’ en
‘liefde’*

Om te voorkomen dat het bestaan op het fysieke vlak helemaal geen contact met de hoogste werelden zal hebben of van het goddelijke licht verstoken zal zijn dat achter het fysieke vlak vlamt en straalt, bestaat er in het eenpolige organisme van de wezens een specifieke organische structuur. Hiermee kunnen ze een kunstmatige sympathie beleven: ze kunnen door een ander wezen geliefkoosd worden en kunnen zelf ook andere wezens liefkozen, iets wat anders, in het culminatiegebied van dit bestaansvlak, beslist niet mogelijk zou zijn. Deze organische structuur veroorzaakt de toestand die we ‘pa-

M.C. Escher, Band, Litho, 1956

ringsdrift' of 'verliefdheid' noemen. In de primitiefste ontwikkelingsstadia, waarin de wezens nog niet de geringste mate van een werkelijk onzelfzuchtige naastenliefde ontwikkeld hebben, zou alles natuurlijk louter duisternis zijn. Maar dankzij deze uitingen van kunstmatige sympathie, kunnen de wezens samen met een wezen van het tegenovergestelde geslacht de zogenoemde paringsdaad of seksuele ontlading beleven. Hierdoor kunnen ze een glimp ervaren van die zaligheid of van dat bovenaardse licht dat ze bij het verlaten van het zaligheidsrijk achter zich gelaten hebben. Deze verliefdheids-sympathie is echter beslist geen liefde, want zij eist wederliefde van de ander.

Indien er geen sprake van wederkerigheid is, kan verliefdheid de verliefde persoon jaloers of afgunstig maken. Deze toestand is weer de wortel van alle kwaad in de wereld. Daarom moeten de wezens juist een geheel andere vorm van sympathie ontwikkelen, namelijk de werkelijke naastenliefde. Deze is volstrekt onzelfzuchtig. Zij wil 'liever geven dan nemen' (naar Hand. 20:35). Zij vergeeft alles. Zij zet het wezen dat liefheeft nooit aan tot oorlog of wraakacties. Zulke gevoelens kunnen nooit opkomen in wezens in wie de liefde tot volmaaktheid ontwikkeld is, waardoor ze dankzij deze liefde de 'mens naar Gods beeld, als zijn gelijkis zijn'.

Hoofdstuk 17

De dubbelpoligheid en de ontwikkeling van de werkelijke liefde

Als het wezen alle wezens kan liefhebben, komt dit omdat het door zijn lijden juist zijn humane vermogen ontwikkeld heeft, en omdat zijn omvorming tot dubbelpoligheid hem tegelijkertijd bevrijd heeft van die seksuele structuur of eenpoligheid waardoor het alleen maar een wezen van het tegenovergestelde geslacht kon liefhebben. Door de ontwikkeling van de dubbelpoligheid en van de liefde is het nu in staat om niet het mannelijke wezen of het vrouwelijke wezen, maar juist de mens in de mens lief te hebben. Van deze liefde was Christus juist vervuld en die straalde hij uit, zelfs toen hij aan het kruis hing. Bad hij niet juist aan het kruis, tijdens zijn ergste pijnen, voor zijn vijanden en schonk hij hun geen vergiffenis, omdat zij, zoals hij zei, ‘niet wisten wat ze deden’ (naar Luc. 23:34). Met de intrede van de dubbelpoligheid in de psyche van het wezen wordt het voorbestemd om uitsluitend in de hoogste geestelijke werelden te leven. Het hoeft niet langer op aarde te incarneren. Het vervult de wetten en hoeft zich daarom niet meer verder te ontwikkelen. Het heeft tot volmaaktheid toe geleerd hoe zijn gedrag moet zijn, wil dit volledig in harmonie met God en daarmee in harmonie met de grondtoon van het heelal: de liefde, zijn.

Hoofdstuk 18

Instinctperiode 1

We hebben hiermee een kleine schets gekregen van de ontwikkeling van de psyche oftewel het bewustzijn van de wezens en kunnen deze ontwikkeling nu in drie grote perioden indelen. Vanaf het verlaten van het zaligheidsrijk door het wezen, en verder door het planten- en dierenrijk tot aan de ‘dood of sterfensfase van Eva’, waarin het dier een mens begint te worden, hebben we de eerste periode. Hierin worden de mentaliteit en het gedrag van het wezen hoofdzakelijk door zijn instinct, dat wil zeggen een onbewuste organische automaatfunctie, gedragen. Deze functie kan de wezens leiden op de gebieden die ze nog niet met hun wakkere dagbewuste vermogens beheersen. Deze periode vertegenwoordigt eigenlijk een soort embryonale periode van de ontwikkeling van de wezens op hun tocht door de kosmische spiraalkringloop. Daarom zullen we deze periode instinctperiode 1 noemen.

Hoofdstuk 19

Instinctperiode 2

De volgende periode loopt dan van de ‘dood van Eva’ tot en met de primitieve mensstadia met hun religieuze sekten en gemeenschappen. In de eerste stadia van deze periode worden de wezens nog grotendeels door het instinctvermogen beheerst. Hun instinct

draagt de verschillende vormen van onwrikbaar geloof in een voorzienigheid. Dit instinct wekt in hun bewustzijn een onwrikbaar vermoeden van het bestaan van deze voorzienigheid, van een geestelijk bestaan en van een hel, van de toorn, wraak en straf van de kant van de voorzienigheid of van het voortrekken en zegenen door deze voorzienigheid van hen die de moraalvoorschriften, die voor die bepaalde situaties golden, nageleefd hebben. Al deze zaken wortelen diep in de psyche van de betreffende mensen, maar enkel in de vorm van vermoeden. De wezens vermoeden deze voorzienigheid en haar gedrag. Rond dit vermoeden hebben ze hun eigen voorstellingen van de aard en het gedrag van deze voorzienigheid gemaakt. Natuurlijk zijn dat geen wetenschappelijke of intellectuele voorstellingen. Ze zijn immers geschapen door de beperkte bewustzijnsvermogens waarover de wezens in deze periode beschikten. Het religieuze instinct en ook de min of meer onintellectuele voorstellingen die door dit instinct voortgebracht zijn, vinden we bijvoorbeeld terug in de dogma's van het christendom over de hel, de eeuwige verdoemenis en Gods toorn en straf. Aan deze religieuze voorstellingen of dogma's ligt geen enkele werkelijk logische of intellectuele bewijsvoering ten grondslag. Toch zien we dat heel veel mensen deze voorstellingen of dogma's als absolute werkelijkheid opvatten. Het ontbreken van een intellectuele verklaring wordt door deze mensen absoluut niet als een gemis ervaren. Ze geloven volledig blind

in de overgeleverde dogma's, ja sommigen geloven dat deze nota bene door God zelf geschreven zijn. Als deze wezens in zo'n overweldigende mate onwrikbaar aan deze dogma's gebonden zijn - ongeacht hoe onlogisch en onredelijk ze misschien ook mogen zijn - dan toont dit ons duidelijk dat hun religiositeit beslist niet door intellectualiteit beheerst wordt. Ze worden in deze ontwikkelingsperiode daarentegen door instinct en onintellectueel gevoel beheerst.

Daarom zullen we deze periode instinctperiode 2 noemen.

Hoofdstuk 20

De materiële wetenschap heeft ons veel zegeningen geschonken

Dat de eerder genoemde toestand niet het eindresultaat van Gods schepping of ontwikkeling van de mens kan zijn, spreekt vanzelf. We zien dan ook dat de verdere ontwikkeling van de mens de intelligentie betreft. Intelligentie is een echt menselijk vermogen en zal het instinctvermogen grotendeels aflossen. Met behulp van zijn intelligentievermogen weet het wezen grote delen van de krachten van de natuur te beheersen, en kan het deze krachten benutten en voor zich laten werken. Door hun intelligentie hebben de mensen een geweldige kennis over de materie verkregen. Deze kennis heeft hun op vele gebieden prachtige zegeningen geschonken. Ze kunnen nu met machines veel dingen produceren die ze vroeger moeizaam met hun handen moesten

maken. Ze kunnen verre reizen maken in een fractie van de tijd die ze vroeger voor dezelfde reizen nodig hadden. We hoeven hier zeker niet dieper op al deze zegeningen in te gaan, omdat ze bij iedereen overbekend zijn en voor iedereen gewoon geworden zijn.

Hoofdstuk 21

Laagintellectuele wezens

Deze fenomenale ontwikkeling van de intelligentie heeft de mensen echter geen hogere moraal kunnen geven, hoewel hun levensstandaard op zeer veel gebieden hemelhoog boven dat van vroeger verheven werd. Hun intelligentie heeft hen te verstandig gemaakt om nog in dogma's te kunnen geloven. Met hun intelligentie konden ze het levensmysterie echter onmogelijk oplossen. Daarom beschikken ze tegenwoordig over een enorme materiële wetenschap van de materie, maar hebben ze tot nu toe geen werkelijke kennis over hun eigen psyche of geestelijke en eeuwige structuur. Omdat ze voor wat hun geestelijke toestand en lotssituatie betreft dus niet in God of de voorzienigheid geloven, denken ze dat een echte bescherming tegen de oorlogszuchtige neigingen van andere naties of volkeren uitsluitend in het produceren van moordwapens kan bestaan. We hebben de afschuwelijke situatie die deze volkeren met hun oorlogen en dodenakkers op aarde geschapen hebben, al eerder aangeroerd. Het lijkt alsof ze vinden dat hun moordwapens

nooit effectief genoeg zijn. Daarom hebben ze atoom- en waterstofbommen uitgevonden, waarmee ze steden met miljoenen inwoners binnen luttele seconden kunnen wegvagen. We zien dat ze met hun werkelijk geweldige intelligentie weliswaar fantastische zegeningen en zaken kunnen scheppen, maar we zien ook hoe ze met diezelfde intelligentie op nog veel grotere schaal voor miljoenen mensen een hel of godenschemering kunnen veroorzaken. Ja, hun gedrag is van dien aard dat het in het ergste geval ronduit duivelswerk genoemd moet worden. Omdat de betrokken mensen met deze intelligentie vrede noch veiligheid voor de mensen kunnen scheppen, moeten we hen noodgedwongen laagintellectueel noemen. Daarom hebben we deze ontwikkelingsperiode de laagintellectuele periode genoemd. Het zijn nog lang geen volmaakte mensen, ongeacht hoe groot hun kennis op fysiek gebied ook mag zijn. Alles wat tot lijden en verderf leidt, kan immers onmogelijk een teken van hoogintellectualiteit zijn.

Hoofdstuk 22

De ontwikkeling van de tegenovergestelde seksuele pool en van de liefde

Naarmate de aardemensen hun lijdenssituaties achter zich laten, ontwikkelt zich het vermogen tot humaniteit in hen. Dit vermogen bepaalt wat iemand niet over zijn hart kan verkrijgen om zijn naaste, dat wil zeggen andere levende wezens, aan te doen.

Veel mensen hebben dit vermogen al zover ontwikkeld dat ze zelf geen oorlog meer willen voeren. Ze schikken zich liever in een belediging dan dat ze oorlog of vijandschap met iemand willen hebben. Dit humane vermogen is hetzelfde als de ontwakende echte naastenliefde. Gaandeweg zullen de wezens hun leven steeds meer op het praktiseren van naastenliefde baseren. Naarmate de ontwikkeling van de tegenovergestelde seksuele pool en van de liefde echter alsmat sterker wordt, degenerereert hun vermogen om verliefd te kunnen zijn. Daardoor wordt het tegenovergestelde geslacht dienovereenkomstig minder het voorwerp van hun liefde. Zodra deze ontwikkeling zover gevorderd is dat iedereen iedereen liefheeft, wordt de mogelijkheid van een volmaakte levensbeleving en van het hiermee verbonden geluk in de relaties met hun naasten veel groter en stabielier dan in de enge, begrensde of sterk gebonden relaties, die ze nergens anders dan in de zone van de ongelukkige huwelijken kunnen hebben. Het spreekt vanzelf dat deze regels niet geschreven zijn als propaganda tegen het huwelijk en de paringsdrift, integendeel, ze zijn slechts aangevoerd om de richting aan te geven waarin de natuur helemaal op eigen kracht - en dat zonder menselijke experimenten en meditatie - de mensen leidt.

Hoofdstuk 23

De mens naar 'Gods beeld, als zijn gelijkenis'

Door de genoemde sterke ontwikkeling van de toestand van naastenliefde komt een nieuw groot menselijk vermogen tot ontwikkeling. Dit vermogen kennen we als het begrip intuïtie. Hiermee kan het wezen rechtstreeks kennis over de eeuwige waarheden of over de oplossing van het levensmysterie beleven. Met dit vermogen kan de mens van bovenaf naar beneden gaan waarnemen. Deze waarneming is tegengesteld aan het materiële onderzoek, waarbij het wezen slechts van onderaf naar boven kan waarnemen, maar niet verder dan tot waar het fysieke vlak grenst aan de wereld die niet tijd- en ruimtedimensioneel is. Door het vermogen om intuïtieve belevingen te krijgen te trainen, wordt het wezen rijp gemaakt voor de ingrijpende beleving die we de grote geboorte genoemd hebben. Hierna is het totaal soeverein, 'één met God' (naar Joh. 10:30) en 'één met de weg, de waarheid en het leven' (Joh. 14:8). Het is een Christuswezen. Het heeft nu zelf toegang tot alle kosmische kennis en is zodoende één met de oplossing van het levensmysterie. Het wezen hoeft nu niet meer in fysieke materie te incarneren. Het hoeft daarom niet meer door een vrouw ter wereld gebracht te worden. Het kan zich nu materialiseren en dematerialiseren, dat wil zeggen dat het zich op die manier met behulp van een gematerialiseerd lichaam kortstondige manifestaties op het fysieke vlak

kan scheppen. Het kan dit lichaam vervolgens weer dematerialiseren, waarna het opnieuw op het geestelijke vlak terug is. Zo'n wezen is hetzelfde als de volmaakte 'mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis'.

Hoofdstuk 24

Hoogintellectualiteit in zuivere vorm

Het wezen zal dit stadium van fysieke materialisatie echter ook ontgroeien en de allerhoogste werelden van de spiraalkringloop bereiken. Dit stadium kan echter beslist niet door fysiek wetenschappelijk onderzoek of anderszins via kunstmatige oefeningen en dergelijke bereikt worden. Het kan alleen vanzelf ontstaan door de ontwikkeling van de naastenliefde in het wezen. Van deze prachtige eindfase van de mens moeten we zeggen dat ze de allerhoogste bewustzijnstoestand is die

een wezen bereiken kan. Welk bewustzijn kan groter zijn dan het bewustzijn dat de bezitter ervan de absolute kosmische soevereiniteit schenkt? Hierdoor bezit het zelf namelijk alle kennis, houdt zijn gedrag voor honderd procent een vervulling van de wet der naastenliefde in en is dit allang een automaatfunctie geworden, waardoor het permanent wakker dagbewust is in Gods wijsheid, Gods liefde en Gods almacht. Dit is hoogintellectualiteit in zuivere vorm. In de spiraalkringloop, in het heelal of in Gods bewustzijn bestaat geen verhevener hoogintellectueel stadium. Waarlijk, Adam, die als 'de verloren zoon' (Luc. 15:11-32) de zondeval of de culminatie van duisternis beleefd heeft, is nu weer naar zijn Vader teruggekeerd.

Dit artikel van Martinus is uit: Brev (brief) 10, 1962 en werd in 1969 opgenomen in het Deense boek nr. 19.

MARTINUS SCHREEF

Waarom kwam het Oude Testament?

In lang vervlogen tijden, toen de bevolking op aarde nog in verspreide stammen leefde en er nog geen rechtswezen noch een hoger bestuursapparaat bestond, heersten er op aarde slechts wetteloosheid en bloedwraak. Deze toestand maakte het de mensen geleidelijk aan onmogelijk om zonder angst

voor de burens, ja zelfs voor hun eigen familieleden, te leven. Vaders konden zich niet veilig voelen voor hun eigen zoons. Op die manier beschrijft Martinus in *Livets Bog*, deel 4, § 1317-1318, de situatie op aarde, waarna hij verder gaat:

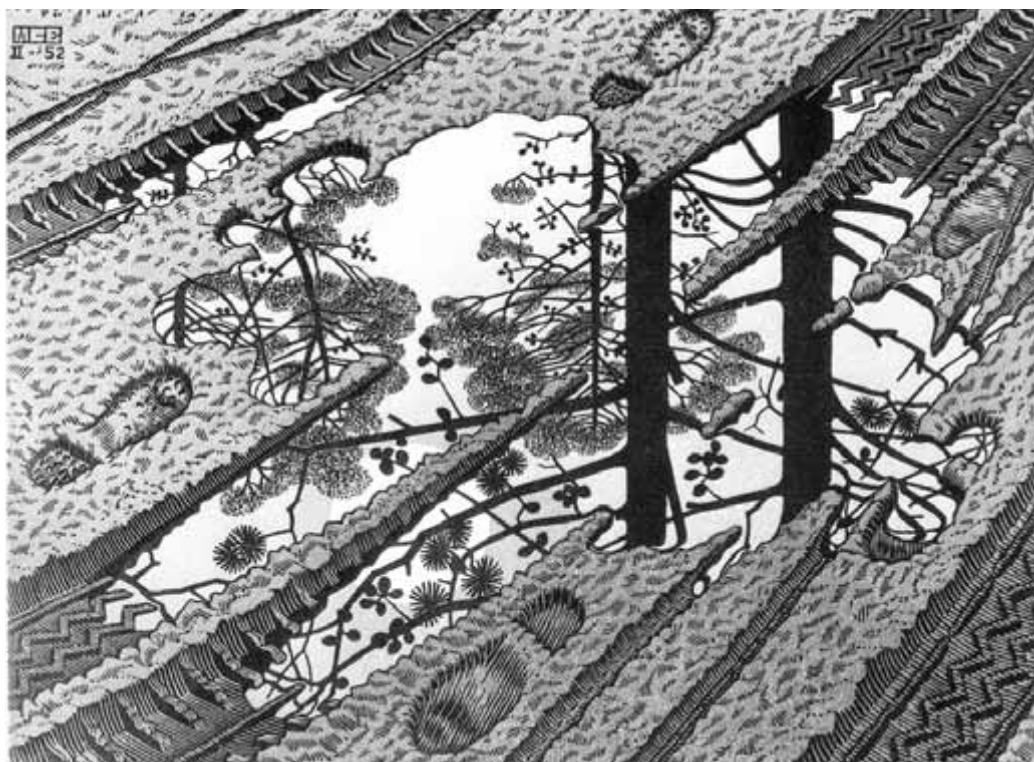
“Geen wonder dat de wezens onder een permanente doodsangst gebukt gingen, die hun levensvreugde ondermijnde. Geen wonder dat zij naar andere goden en andere vormen van moraal uitkeken.

Op dat tijdstip begon een lichtstraal in de aardse sfeer te schijnen, die later, in de vorm van het Oude Testament, zijn licht tot in onze tijd liet schijnen. Deze lichtstraal nam de vorm aan van profetische uitspraken en beloften, van de wet van Mozes en van het praktiseren van een moraal die vandaag de dag, onder het begrip ‘zakendoen’, het gehele aardemenselijke bestaan domineert. Dit bestaan berust echter niet langer op openlijk, wettig of geautoriseerd ‘eigenmachtig optreden’. Het is de individuen tegenwoordig namelijk verboden om elkaar te vermoorden of te doden, om wraak te nemen en te straffen. Deze handelingen zijn nu aan een ‘regering’, een ‘overheid’ of een ‘rechtswezen’ overgelaten. Een goddelijke macht heeft haar helpende hand dus tot in de vlammen van de aardemenselijke ‘hel’ gestoken, om er het hellevuur te doven. En zo werd de mensheid één schrede hoger op haar weg naar de toppen van de liefde geheven.

De voorzienigheid greep aldus in het karma van de aardse mens (moord en doodslag) in en dwong de ontplooiing ervan in meer begrensde of ingedamde banen. Dit karma kon zich in deze vervlogen tijden vrijelijk door de gewone individuen van de gemeenschap ontplooien, maar kan nu bijna alleen nog maar door middel van een speci-

aal geautoriseerde instantie of het zogenoemde rechtswezen tot uitvoering worden gebracht. Hierdoor moest het bestaan vanzelf en heel natuurlijk een geheel andere weg inslaan voor zowel de naties als de gewone afzonderlijke individuen. Deze werden er op die manier toe gedwongen hun wraakzucht en moordlust steeds meer in bedwang of in de hand te houden. Het werd hun duidelijk dat ze, wanneer ze anderen vermoordden, zelf door de autoriteiten vermoord of met de dood bestraft zouden worden. Dezelfde autoriteiten konden ook bij andere gelegenheden ingrijpen. Zij konden de onaangename handelingen die iemand tegen zijn naaste begaan had, met overeenkomstige onbehaaglijkheden (straf) voor het betreffende individu zelf vergelden. Als iemand zich daarom nu met macht iets van het bezit van de naaste toeëigende, was dat officieel geen ‘heldendaad’ meer, maar iets wat als het tegenovergestelde, als ‘misdaad’, beschouwd werd. Nu was het ‘roof’. In zo’n situatie werd iemand er dan door de autoriteiten niet alleen toe gedwongen de geroofde waar terug te geven, maar kreeg hij ook bepaalde onbehaaglijkheden of een zogenoemde ‘straf’ toebedeeld voor wat hij begaan had. Op die wijze damde de goddelijke hand het vergeldingsprincipe dus in. De ontplooiing van de wet van karma werd aldus door de aardemensheid zelf enigszins in bepaalde banen geleid en deze banen werden door haar geautoriseerd.”

(Deense KOSMOS 2001 - nr. 5)

M.C. Escher, Modderplas, houtsnede, 1952

De mens is een synthese van het tijdelijke en het eeuwige,
van het eindige en het oneindige.

Søren Kierkegaard

COLOFON

Copyright: Martinus Instituut
Kopenhagen Denemarken

Weergave van tekst- en beeldmateriaal
uitsluitend na schriftelijke toestemming
van het Martinus Instituut.

Redactie: G. Oude Groen
A. Stroobant
C. Kuijper
W. Klusman

Prijs: voor 4 nummers per jaar € 16.-
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

Stichting Martinus Centrum
Groot Hertoginnelaan 67
2517 ED Den Haag

Telefoon: 070 - 427 1497
070 - 360 96 32

Postbank rek.nr.: 266 46 92

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Kamer van Koophandel 41154618